

band

Pingel - 0:07

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 568, tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 12, Billie Holiday, deel 6 en laatst. Het was op het Newport Jazz Festival al heel duidelijk, u hoorde dat vorige keer, dat de zangeres haar drug- en vooral drankgebruik steeds slechter onder controle had. Het werd snel een vicieuze cirkel: door haar moeilijkheden kreeg ze steeds minder engagements, wanneer ze moest optreden was ze onzeker, dus weer gin etc. En zo door. Schrijver/criticus Nat Hentoff produceerde voor de Timex TV Show in studio 58 van CBS in NYC 'The sound of Jazz' die in deze tijd toen er nog geen video bestond, op 16 mm film met aparte geluidsband werd opgenomen. O.a. de Count Basie band in speciale bezetting en Thelonious Monk met een trio traden op, Hentoff had het briljante idee om Billie Holiday te laten zingen met een ook weer speciale formatie. Roy Eldridge speelde solo-trompet, naast hem Doc Cheatham. Op trombone Vic Dickenson, Mal Waldron natuurlijk piano, verder Danny Barker-rhythmuitar, Milt Hinton-bas, Osie Johnson-drums. En er waren vier saxofonisten. Gerry Mulligan op bariton en -dat was Hentoff's gouden greep- Ben Webster, Lester Young en Coleman Hawkins-tenorsaxofoon. Solistisch in die volgorde. Billie Holiday's "Fine and mellow", voorafgegaan door de MC die geen hout van jazz wist, en de ingemonteerde introductie door Lady Day.

plaat 1

Billie Holiday: Fine and mellow (Louis McKay)
1/1 - 9:07 - Sagapan 6905

"Fine and mellow" uit de Timex TV Show van 8 december 1957 in NYC, uit de productie van Nat Hentoff 'The sound of Jazz'. U zult de ontroerende beelden ongetwijfeld een keer op TV gezien hebben, bv. in de zwaar dramatisch aangezette 'Long night of Billie Holiday' van de Engelsman John Jeremy. Roy Eldridge-solo, en Doc Cheatham-trompet, Vic Dickenson-trombone, Ben Webster, Lester Young, net als Billie Holiday ook al ver weg, en Coleman Hawkins-tenor, Gerry Mulligan-baritonsaxofoon. Mal Waldron-piano, Danny Barker-gitaar, Milt Hinton-bas, Osie Johnson-drums.

Goed twee maanden later, mogelijk naar aanleiding van 'The sound of Jazz' en de voor- en na-publiciteit daarbij, besloot Columbia, in februari 1958, een LP ~~met~~ met Billie Holiday te maken. Luxueus met een big band, strijkers en een koortje. Ray Ellis maakte de arrangementen en leidde de studio-formatie met 1 trompet, 3 trombones, 4 rietblazers, 10 violen, 2 altviolen, 2 celli, 1 harp, koor, en Mal Waldron-piano, Barry Galbraith-gitaar, Milt Hinton-bas, Osie Johnson-drums, plus extra slagwerk met o.a. xylofoon. Het resultaat van de drie sessions op 18, 19 en 20 februari staat op de LP 'Lady in satin', net als bij de laatste plaat, van '59, maakte ik er een zeer beperkte keuze uit, want stem en af en toe ook timing vertoonden ernstige mankementen, en nostalgie, wat dat ook is, hoeft van mij in muziekgeschiedenis nauwelijks of geen plaats te hebben. Van de 18e "But beautiful".

plaat 2 Billie Holiday: But beautiful (Burke, VanHeusen)
2/3 - 4:30 - Fontana 682 024 TL

"But beautiful" van Jimmy VanHeusen met tekst van Raymond Burke. Volgende dag: van Lewis en Coots "For all we know".

zelfde Billie Holiday: For all we know (Lewis, Coots)
1/voorlaatst - 2:52 - idem

"For all we know". En van de 20e, muziek Richard Rodgers, tekst Lawrence Hart: "Glad to be unhappy".

zelfde Billie Holiday: Glad to be unhappy (Rodgers, Hart)
2/4 - 4:07 - idem

"Glad to be unhappy", Billie Holiday op 20 februari 1958 voor Columbia in NYC met een big band + strijkers ^{en koortje} olv. Ray Ellis die ook de arrangementen maakte. Don Lamond op drums bij deze laatste session. Omdat Billie Holiday en haar carrière nog maar kort te gaan hadden, doorbreek ik even de 1958-grens van dit tijdvak. In maart, ¹⁹⁵⁹ 3, 4 en 11, werd Billie Holiday's laatste LP opgenomen, weer in NYC, nu voor MGM maar wel weer olv. Ray Ellis. 12 strijkers, Harry 'Sweets' Edison-trompet, Jimmy Cleveland-trombone, Gene Quill-altsaxofoon, Hank Jones-piano, Barry Galbraith-gitaar, Milt Hinton-bas, Osie Johnson-drums. Van Rube Bloom met tekst van Ted Koehler: "Don't worry 'bout me".

plaat 3 Billie Holiday: Don't worry 'bout me (Koehler, Bloom)
17/1 - 3:06 - MGM C-792

"Don't worry 'bout me" van 4 maart. Tenslotte van de 11^e met Sweets-solo, en Joe Wilder-trompet, Bill Byers-trombone, Al Cohn-tenor en Danny Bank-baritonsaxofoon, verder alles hetzelfde, "'Deed I do".

zelfde Billie Holiday: 'Deed I do (Hirsch, Rose)
2/laatst - 2:13 - idem

Billie Holiday met "'Deed I do" van Hirsch en Rose, uit haar laatste plaatopname, voor MGM in NYC met een orkest olv. Ray Ellis, 11 maart 1959. Een jaar eerder waren zij en Louis McKay definitief uit elkaar gegaan, een serie concerten in Frankrijk ging vanwege de Algerijnse oorlog niet door, en toen ze uiteindelijk toch kon gaan werden optredens in o.a. Milaan en Parijs een grote deceptie. Een maand voor de opnamen die u net hoorde was Lady Day nog heel even in Londen geweest voor TV, hoe slecht ze er uitzag en klonk was ook te zien in John Jeremy's film 'The long night of Billie Holiday'. In april had George Wein haar nog een week in zijn Storyville Club in Boston. WMEX Radio zond er iets van uit, u hoort het slot.

plaat 4 Billie Holiday: Lover come back to me (Romburg, Hammerstein)
2/3 - 1:52 - Giants of Jazz GOJ LP-1008

Vast repertoirestuk van Billie Holiday, Romburg en Hammerstein's "Lover come back to me", en de afkondiging van de WMEX-omroeper, Boston, George Wein's Storyville Jazz Club, midden april 1959, Lady's laatst bekende opname. Met Mal Waldron-piano, Champ Jones-bas, Roy Haynes-drums. 25 mei trad ze voor het laatst op, doodziek, de 31ste raakte ze thuis in coma en werd na een korte check elders, overgebracht naar het Metropolitan Hospital in Harlem, NYC. Waar ze op 12^{juni} nog 'gearresteerd' werd, wegens drugbezit, mogelijk een politie-truc. 10 minuten over drie in de vroege ochtend van 17 juli 1959 overleed Billie Holiday ^{o.a.} aan ernstige leverbeschadiging, waar ~~ze~~ op het laatste moment een acute nier-aandoening bij ~~haar~~ ^{was gekomen.} ~~was gekomen.~~ Ze werd 21 july begraven op St. Raymond's Cemetary in de Bronx.

Jurisdas

Billie Holiday, ze werd 17 april 1915 in Baltimore geboren, was net 44 geworden. Ze ging de geschiedenis in als de grootste ~~zangeres~~ zangeres, de klassieke jazzzangeres. Nu, 32 jaar later, is haar platenoeuvre op CD en masse verkrijgbaar, van CBS bijvoorbeeld staat alles wat de maatschappij, ^{opnam} nu Sony Music, op 10 CDs. Volgende keer deel 1 van, hoe kan het haast anders, Lady's enige echte 'soulmate', tenorsaxofonist Lester Young. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 568, Mdr.

0 0 0 0 0

NA 206 457

36:19

Wort. 15.11.91